

szűkölködik, az neki bőségesen megadatik, így élete kényelemben, harmóniában, megelégedésben folydogál.

Tartok attól, hogy nem elszigetelt, egyedi esetről van szó; csupán ezért egy belső, lelki kényszernek engedelmeskedve szeretném kijelenteni, hogy a keresztény erkölcs paragrafusa, de főleg szelleme ellen vét az, aki így gondolkodik, illetve vélekedik a püspöki mivoltáról. S akkor még semmit sem szoltunk arról, hogy mennyire sérti, sőt bizonyos mértékig egyenesen nullifikálja azt az unitárius egyháztörténelmet, amelyet kiváló püspökeink is formáltak, alakítottak olyanná, amilyenné ma azt ismerjük.

Meggyőződésesem hát az, hogy minden felelős, gyakorló keresztény ember Pál apostol eme kijelentését illő komolysággal közelíti meg és értelmezi szavait úgy, abban a szellemben, amilyen szándékkal azok ki lettek jelentve. Így hát valóban jó, helyes és a jó Isten akaratával összhangban levő dolgot kíván az, aki püspökségre aspirál. Mert, amint erről már szó esett, a püspöki tisztség nem annyira a jutalmak, mint a kötelességek és tennivalók széles és egyre szélesedő skálájú feladatköre, nem annyira részesedés hanem sokszor az önfeláldozásig elmenő alkotó, adakozó értékteremtés a köz javára, egyszóval szolgálatvállalás. Ez az a bizonyos jó ebben az önzetlen kívánságban, amelyről textusunkban szó esik.

Merem remélni hát, sőt hinni, együtt mindazokkal, akik ebben a kérdésben azonos álláspontot képviselünk, hogy ezt a „jót” tette lehetővé a mi higgadt, jól átgondolt, okos döntésünk által az áldások kútfeje, a mi egy igaz élő Istenünk az ő számukra, akik majd lelkesen állnak elébe a megbízatásnak és készek közöttünk olyanokként élni, „mint akik szolgálnak.”

Hinni akarom, hogy a világosság Ura támasztott valahányunk elméjében és szívében fényt, s mi e fénynél helyesen döntöttünk és azokra ruháztuk át egyházunk legfőbb tisztségeit, akik erre a legalkalmasabbak. Hiszem, hogy nem a népszerűségi toplista, hanem a kompetencia és az elkötelezettség magas foka képezték a fő érvet és kritériumot döntésünk meghozatalában. S akik ezáltal elnyerték a pálmát és az a megtisztelő kitüntetés érte, hogy drága egyházunk legfőbb vezetőivé váltak, a jó Isten áldja meg őket és segítse, hogy életük legyen „Szeretet végig, / Áldozat vérig, / Szolgálat sírig.” (Ötvös László) Ámen.

SZÉKELY MIKLÓS

IMA^{*}

Örökkévaló Istenünk, megtartó, édes jó Atyánk!

Neved mindennapi életünk legtöbbször kiejtett szava, szentséged emberberréválásunk küldetésének indítóoka, útmutató gondviselésed választásaink jelzőtáblája. Nevünket halljuk, lelkiismeretünk visszhangjaként s a feleletadás pillanatában értékmérő súlyként dobban bele perceink neveddel induló hálaadó imája. Az alkalmakként fellobbanó csipkebokrok csodalángjaiból a szere-

* Elhangzott 1996. december 14-én a székeljudvarhelyi zsinati istentiszteleten

tet energiája szabadul fel, mely neveddel induló küldetéseink lángjává, fáklyájává növi ki magát. Hétköznapijaink saruját megoldva ilyen pillanatokban érezzük, hogy habár nehéz nyelvűek és ajkúak vagyunk is, a szót, amely imává érik két zsolnár dallama között, a felhívást kell továbbhadjuk a lélek hullámhosszain. A felhívást, mely a jézusi tanítás sója, a prófétai életvitel szobába helyezett fénylő gyertyája. Isten - mondjuk a szót s érezzük ízét SZERETET. Jó Atyánk, tör fel a fohász, s látjuk valóság-színét GONDVISELÉS. Kit küldjek el - halljuk a kérdést s bennünk lüktet a válasz ritmusa ÉLET. Mert ez vagy nekünk, szeretetünk, emberségünk mértéke, szüleink gondviselése, munkánk létoka. Lesütött szemű gyarlóságainkra egyetlen mentségünk emberi mivoltunk s a megbocsátásod egyetlen útja a veled való létközösség. Talán túl sokszor úgy gondoljuk, elég a bocsáss meg és a köszönöm s imánk ÁMENEi már létjogosultságot nyertek meghallgatásod által. De mindez csak URAM-URAM, s akaratom cselekvése elveszett valahol gondtalan mindennapjaink útvesztőjében. Gyújts világító csipkebokrot a mi lelkünkben is, hogy látva lássuk az általad megmutatott utat, hogy hallva-halljuk. Többször bizlak ezután s érezve-érezzük a tökéletesség felhívó szavának legalább emberileg eleget tehetünk. Álmaink valóráválását, imádságunk kiteljesedett fohászában tudjuk felfogni, amikor felszakadnak ismét a valóság által kijelölt korlátok s a véges emberi szellem a szavak útján a végtelen erővel tud egyesülni. Megérzi, hogy függ tőle, de ugyanakkor alkotó eleme, hogy alá van vetve törvényeinek, de résztörvényei végrehajtója. Munkáld bennünk akaratom beteljesülését, szóljad általunk teremtő erőd dicséretét, hívj el országod építőinek és fogadj be jószágod és szereteted atyai tornácába a napon, melyet ünneppé szentelsz számunkra s melyen saruinkat megoldva beléd lépünk s Te belénk lépsz.

Gondviselő Istenünk, édes Atyánk, kérünk, hallgasd meg a mi imádkozásunkat a te dicsőségedre, emberi életünk épülésére és szépülésére, most és mindörökké. Ámen.

HINNI ÉS SZERETNI*

1Kor 13, 13

Amikor megkaptam a megtisztelő felkérést a mai szolgálatteltevésre és kiválasztottam hozzá az imént felolvasott textust, tudtam, éreztem, hogy erről a hármasság fogalomról és érzésről egyetlen prédikáció keretén belül kihívásnak tűnik beszélni. De éppen, mert rendhagyó ez a mai ünnep, amikor a múlt vizsgálódásai mellett a jövőt fürkésszük, amikor a karácsonyi beteljesülés előtt állunk, úgy gondolom, szükségszerűen beszélnünk kell ezekről az életünket meghatározó és irányító dolgokról.

Az ember szellemi élete három síkon jut kifejezésre: ezek a tudás, az erkölcs és a hit. A vallásos hitet sokszor félreértettük, részben azért, hogy a tudás kategóriáit alkalmazták rá, részben pedig úgy, hogy természetfeletti

* Elhangzott 1996. december 14-én a székelyudvarhelyi zsinati istentiszteleten